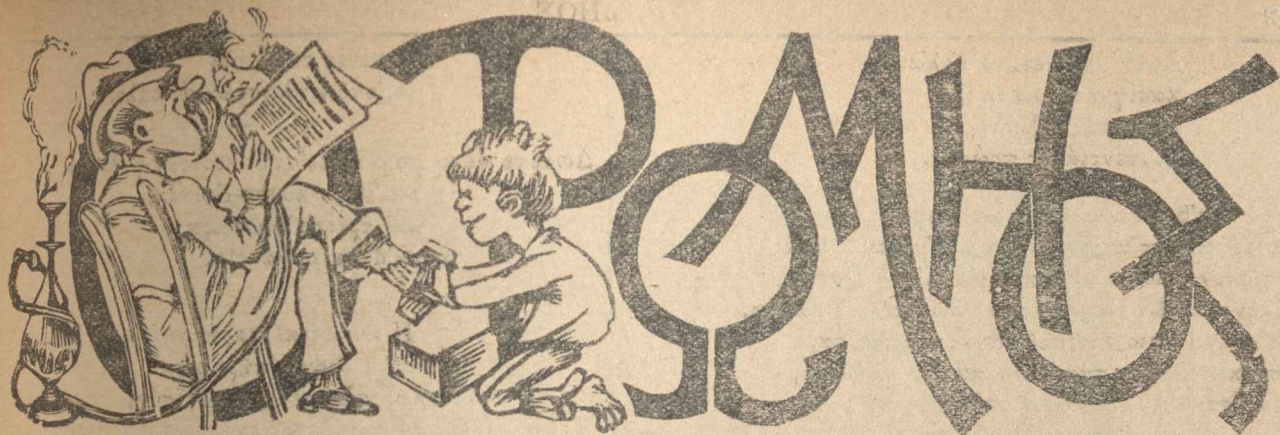

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμὸν οὖμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Μαρτίου δωδεκάτη,
τὸ γλωσσικὸ φρυάττει.

Χίλια κι' ἑξήντα δύο κι' ἑκατὸ
καὶ μαλλιαροὺς μεγάλους χαιρετῶ.

Σίφουνας καὶ λογοπάλη γιὰ τὸ γλωσσικὸ καὶ πάλι.

Ἐστὸν Κοραῖ τὸν Χιώτη
σιμόνω, πατριώτη,
καὶ τέτοια τοῦ μιλῶ:

Ἐστὰ λόγια μας τὰ τόσα
τί λές καὶ σὺ γιὰ γλῶσσα,
μεγάλο μας μισαλό;

Κι' αὐτὸς μοῦ λέει τότε: μεγάλη σας ἡ χάρις...
ἀντί, γλωσσολόγε, τὴν θέσι μου νὰ πάρης.

Σπουδαία γλωσσοψώρα
σὰς ἔπιασε καὶ πάλι...
Ἐστὴν ἔδρα τὴν μεγάλην
καθίσετε σεῖς τώρα.

Ἐγὼ σὰς κάνω τόπο,
κι' ἐλάτε δίχως κόπο...
σὰς τὴν παραχωρῶ.

Ἐλάτε, γλωσσοδότηι,
τὴν γλῶσσά σας νὰ τρώτε
σὲ τοῦτον τὸν καιρό.

Ἐμπρός, γλωσσοσωτήρες,
ἔμπρός, γλωσσοφωστήρες,
γλωσσοκολοφωτισαί.

Γκαρμίσετε κι' ἐμένα,
καὶ σπάστε μου τὴν πέννα,
καὶ δώστε μου μυτιὰς.

Δοξάζω τὸνομά σας,
κι' ἡ γλῶσσα ζήτημά σας
πρῶτο κι' ὕστερινό.

Καὶ διόλου μὴ σὰς μέλη
πὼς θάβγῃ τὸ καρβέλι
τὸ καθημερινό.

Ἀφῆστε τὸ στομάχι
καὶ τὰ κοιλιακά,
καὶ τώρα, γλωσσομάχοι,
πιάστε τὰ γλωσσικά.

Ἐστὸ γλωσσικὸ καὶ πάλιν ἡ ἀρελλο-Μιχαλοῦ
φρενήρης ἄς τρυφήσῃ...
αὐτὸ θὰ τῆς ἀφήσῃ
περίσσευμα μισαλοῦ.

Μ' αὐτὸ θὰ λείψουν ψόγοι,
αὐτὸ θὰ τὴν ἐξάσῃ,
καὶ ξένοι γλωσσολόγοι
καινούριο Συναξάρι
θὰ γράψουνε μιὰ μέρα
γιὰ τὴν γλωσσομητέρα.

Αὐτὰ μὲν λέει καὶ ἄλλα,
κασίγνητος καυκάλα,
ὁ Κοραῖς ὁ Χιώτης,
κουτεντιάδης πρώτης.

Ὅλα τὰ νέα βρίσκει μεγάλη καὶ σοφά,
καὶ σκύβει μὲς στ' αὐτὶ μου καὶ μοῦ μιλεῖ κρυφά:
Ἰέστε στὸν γλωσσολόγο, ποῦ μένει στὸ Παρίσι,
καὶ θέλει καὶ τῶν Γάλλων τὴν γλῶσσα νὰ ρυθμίσει,
Ἰέστε στὸν Παρισιάνο, ποῦ τᾶχει τετρακύσα,
ν' ἀφήσει κατὰ μέρος τὴν Γαλλικὴ τὴν γλῶσσα,
καὶ μέσα στὴν Ἀθήνα ν' ἀλθῇ καὶ αὐτὸς γιὰ χάρι
τὴν θέσι μου νὰ πάρῃ.

Γράψετε καὶ τοῦ Πάλλη τοῦ γλωσσολογίου,
ποῦ δὲν τ' ἀρέσει διόλου καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ Σαϊζπέρου.

Μηνύσετε καὶ τούτου,
ποῦ χει μιστὸ καὶ γρόσα,
νὰ μὴ σκορπῇ τὸν νοῦ του
καὶ στὸν Τζῶν-Μπουλ τὴν γλῶσσα.

Κι' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα,
χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃ,
ν' ἀλθῇ μὲ τὸν κύρ Γιάννη
κι' ἐκεῖνος ἐδῶ πέρα.

Ἰέστε πῶς τοὺς προσμένω μ' ἀνυπομονησία
νὰ κάθουνε μὴ τέτοια πραγματικὴ θυσία.
Ἰέστε πῶς τοὺς προσμένουν μ' ἐμένα καὶ οἱ τρανοὶ σας
νὰ γίνουν γλωσσολόγοι,
κι' ἐμεῖς οἱ πρόγονοί σας
τῆς Μιχαλοῦς χρεώσται.

Ἄς ἔλθουν ἐσπευσμένως,
καὶ μὲ τιμὰς τὸ γένος
θὰ τοὺς παρατιμήσῃ.

Καὶ μαλλιαρὰ βιβλία
καὶ μαλλιαρὰ Σχολεῖα
τὸ κράτος θὰ γεμίσει.

Κι' ἐγὼ θὰ γονατίζω σὲ τούτη τὴν δυάδα,
καὶ στέφανο θὰ πλέκω,
πρὸ πάντων στὸν Ἀλιέκο
γιὰ τὴν γνωστὴ τὴν Ἀιάδα.

Κι' ἐγὼ θὰ τοὺς συστήσω σὲ κάθε πατριώτη,
μὰ καὶ στὸν Βενιζέλο,
καὶ τὸ ψηλὸ καπέλο
θὰ φᾶν τοῦ Μιστριώτη.

Τέτοια μοῦπε, Περικλέτο, τὸ κεφάλι τὸ μεγάλο,
κι' ἐγὼ στέλλω μὴ γραφὴ
στὴν δυάδα τὴν σοφὴ,
στὸν Ἑγγλέζο καὶ στὸν Γάλλο.

Πρὸς γλωσσολόγους ἐπιστολὴ τοῦ γλωσσολόγου τοῦ Φρασουλῆ.

Ἀγαπητὲ κύρ Γιάννη, ποῦ μένεις στὴ Γαλλία,
καὶ βλάμη κύρ Ἀλιέκο, ποῦ μένεις στὴν Ἀγγλία,
ὄντως γιὰ σὰς ἡμέρα
Θριάμβων ἀνατέλλει,
καὶ ν' ἀλθετ' ἐδῶ πέρα...
ὁ Κοραῖς σὰς θέλει.

Μοῦπε κρυφὰ στ' αὐτὶ
ν' ἀλθῇτε δίχως ἄλλο...

τὸ γένος σὰς ζητεῖ
μὲς στὸν γλωσσὸν τὸν σάλο.

Δώσετε δέκα μούντζαις στὴν κουτο-Ἑγγλιτέρα
καὶ στὴν κουτο-Γαλλία,
καὶ τρέξτε ἐδῶ πέρα
νὰ δῇτε μεγαλεῖα.

Ἡ κυρὰ μαλλιαροσύνη
πᾶρε δρόμο, πᾶρε φόρα,
καὶ γι' αὐτὴν ἡ Ρωμηοσύνη
ἀνταρτίζεται καὶ τώρα.

Σὰς ἀνοίγονται τεμένη
καὶ σπουδῆς Σχολεῖα πρῶτα,
καὶ καθέννας περιμένει
τῆς σοφίας σας τὰ φῶτα.

Γιὰ τοὺς μαλλιαροὺς ἀλήθεια κρισιμώτατος καιρὸς,
γι' αὐτοὺς χρόνια τιμημένα,
κι' ἀν' ῥωτήσετε καὶ ἐμένα
πόσα θέλω γιὰ νὰ γίνω μαθητὴς σας μαλλιαροῦ.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ Κουβέρνο
θέλει πάλι νέους πόρους
καὶ σὲ γαίλας βάζει φόρους,
δέκα φράγκα μόνο πέρνω.

Κι' ἀν' σὰς φαίνονται πολλὰ
κι' ἀν' τὰ δίνετε μὲ πόνο,
δέχομαι καὶ πέντε μόνο,
καὶ λιγώτερα φιλά.

Πλὴν πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος
δέχομαι καὶ ἀπλῶς εἰς εἶδος
νὰ μοῦ γίνῃ πληρωμὴ,
κἂν γκιουβέτσι, κἂν ψωμί.

Στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ
καὶ στὸν φῶτον τὴν πληθώρα
ὅπως ὅπως μαλλιαρὸ
κάνετε καὶ ἐμένα τώρα.

Σὰς προσμένουν ἀνδριάντες, σὰς προσμένουν προτομαὶ
σὰς προσμένουν καὶ φαλάκραις, ποῦ δὲν ἔχουν ντίπ μαλλί
γιὰ τὴν ξάπλωσι τῆς γλώσσας κατηχήσετε καὶ ἐμεῖς,
ποῦμαι βλάκα με πατέντα καὶ με περικεφαλίκα.

Κι' ὁ Ρήγας γιὰ τὸ γλωσσικὸ μὲ τόνο ψάλλ' ἠρωϊκῶ.

Π. —

Κι' ἐγὼ, ξύλινη κολλήγα,
ἄκουσα ποῦ λές τὸν Ρήγα,
τὸν Φερραῖο δηλαδή,
τέτοια νὰ μᾶς τραγουδῇ:

Ὡ παιδιὰ μου, μαλλιαρὰ μου,
μὲς στὸ τόσο ξαφνικὸ
ἔγω χάσει τὰ νερά μου
μὲ τὸ νέο γλωσσικὸ.

Ὡ παιδιὰ μου, λυσασμένα
πάντα γιὰ ρητορικὴ,

Ἦλθε, Διπλῇ καὶ μένῃ,
ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι.

ποῦ πλανᾷσθ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
μὲ τὰ μοῦτρα ἀγριεμένα.

Κάτω προπατόρων θήκαις,
κάτω χρόνων ἱερὰ,
κάτω γλώσσας σὰν ἀντίκαις,
κι' ὅλ' ἄς γίνουν μαλλιαρὰ.

Ἔως πότε συγκεντρώσεις
μὲ λαχτάρα καὶ θυμὸ
γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας,
ποῦ δὲν ἔχει τελειωμὸ;

Ἔως πότε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
θὰ κυττάζω φασαρίαις,
βάρδιαις, χωροφυλακίαις,
πεζικαῖς, καβδαλαρίαις;

Ἔως πότε κουστωδίας καὶ φωναῖς παροξυσμοῦ;
σπάσε τοῦτο, σπάσε ἐκεῖνο...
κι' ἐγὼ τώρα πιά θὰ γίνω
ψάλτης τοῦ μαλλιαρισμοῦ.

Τῶπα καὶ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου σοβαρῶς,
κι' ὅσο μοῦκανε μεγάλο
πῶς θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο
προτομαρτυρὰ μαλλιαροῦ.

Ἦρως τοῦ νέου κόσμου
μ' ἐνὰ μαλλιαρὸ φουστὰτο
παρελαύνουν ἀπὸ μ' ἐνὸς μου
καὶ μοῦ λέν: κατέδα κάτω.

Ἀρετὸ καιρὸ καὶ σὺ μ' ἐπὶ στὸ φλογερὸ καμίνι
παρὰ χύρτασες τιμὰς, καὶ εἰδωλὸ μᾶς εἶχε γίνεϊ.
Ἀρετὸ καιρὸ καὶ σὲνα σ' ἐξυμνοῦν οἱ γλωσσολόγοι,
πλὴν μᾶς ἔγινες κουνοῦπι, καὶ ὅλοι σ' ἔχουν στὸ στομάχι.

Πάρε πόδι, πιά, Φερραῖε, μὴ μᾶς σκάνῃς, μὴ μᾶς πνίγῃς,
καιροὺς εἶναι νὰ μαζέψῃς τὰν τερεῖά σου καὶ νὰ φύγῃς.

Στὸ καλὸ, σὲ πατριώτη,
καὶ τὴν θέσι σου τὴν πρώτη
ἔσπασε τὴν πόρτα σ' ὅλους
τοὺς μαλλιαροὺς παστούλας.

Ἦρως προβάλλουν γλῶσσας μὲς στὴν κοσμοχάλασι,
ποῦ καὶ σὺ μ' ἐπὶ τῶν χαρτῶν καὶ δὲν πέρνεις χαρτοῦλα,
κι' ἄγριος ἀφηνιάζει με Ρωμηοὺς γλωσσο-Κισσώτους
κάθε μούλαρος κλωτσῶν...
βάρδα, Ρήγα, καὶ ὅπως γίνῃ συγγραφεὺς ἀπὸ τοὺς πρώτους
καὶ ὁ Κινέζος ὁ Τὸν Τόν.

Ὡ παιδιὰ μου, μαλλιαρὰ μου, μὴ σιγῇ νὰ μὴν ἀργήτῃς,
κι' ὅλα νὰ γλωσσολογήτῃς.

Ἦρως νύστα γιὰ τὴν γλῶσσα, πίνετε γι' αὐτὴν καφὸνι,
κι' ὁ Σεφκέτ ὁ Στρατηλάτης ἐπισήμως βεβαιώνει
πῶς ἀκόμα δὲν σκοπεῖς τὸ Σερίφ τὸ Τουρκικὸ
νὰ τὸ στήσῃ στὴν Ἀθήνα πρὶν λυθῇ τὸ γλωσσικὸ.

Ὡ παιδιὰ μου, μαλλιαρὰ μου, ποῦ τραβάτε συμφωνίας,
τέτοιαις μέραις καρτεροῦσα σὰν καὶ τούτοις μαλλιαροῖς,
καὶ γιὰ τούτοις σκοῦζω τώρα στὴν πατρίδα τὴν μεγάλη
μὲ τὸ μαλλιαρὸ κεφάλι:
ὅσα τράβηξα χαλάλι.

Καὶ τὴν θέσι τὴν δίκῃ μου τὴν ἀφίνω μὲν γὰρ πάντα
σὲ σωτήρας μαλλιαρούς,
γὰρ νὰ στήσουνε κι' ἐκεῖνοι τὸν δικό τους ἀνδριάντα
μὲ παιᾶνας ἱερούς.

Τέτοια, φίλε Φασουλή,
ὁ Φερραῖος ὀμιλεῖ,
καί' στὸ βάθος τοῦ μεγάλου Πατριάρχῃ τὸ κλεινὸ
ποιὸν νομίζεις ὅτι βλέπω;... τὸν πολὺ Μελαγχροινό.

Πᾶν ἀγάμματα προγόνων,
ποῦ μαρτυρικῶν ἀγώνων
ἀνκμνήσεις φέρουν τόσας.

Τώρα τοὺς ἀναπληροῦν
μάρτυρες, ποῦ μαρτυροῦν
γὰρ τὴν ξάπλωσῃ τῆς γλώσσας.

Κόσμος γλωσσοκοπανᾷ,
κι' ἡ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ
κατὰ πάντα μαλλιαρὴ
μὲ σκιβάρι προχωρεῖ
δίχως κράνος νὰ φορῇ.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πληθώρα
συγγραφέων μουσολόγων,
κι' ὁ χρυσότοξος Ἀπόλλων,
μαλλιαρὸς κι' ἐκεῖνος τώρα,
βλέπει μὲ ξετσιπωσιὰ
τῆς Θεᾶς τὴν κατωσιὰ.

Πέριξ τοῦ ξανθοῦ Θεοῦ στροβιλίζει κατ' αὐτὰς
νέων μαλλιαρῶν χορός,
ὁ δὲ κύρ' Ἀλεξάνδρῃς βεβαιώνει φοιτητὰς
πῶς δὲν εἶναι μαλλιαρὸς.

Τοῖα πουλάκια κάθονται σὲ ράχη μαλλιαρῇ,
τὸνα τηρᾷ τὸ Μάντζεστερ καὶ τᾶλλο τὸ Παρί,
τὸ τρίτο τὸ κελίτερο μὲ λάλημα τρανὸ
τονίζει μὲ προσφώνησι γὰρ τὸν Μελαγχροινό.

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος, δεινὲ γλωσσοσυνθέτη,
τοῦ Παρισιάνου πρόδρομε, κλεινὲ γλωσσοδρεμέτη;
Ἵστην ἔξαψι τὴν γλωσσικὴν, ποῦ μᾶς ἀναταράζει,
πῶς μέσ' ἀπὸ τὰ χεῖλη σου νὰ μὴ γλυκοχαράξῃ
καμμία νέα σύνθεσις καὶ λέξις κτυπητὴ
καθὼς τὴν ἀλησμόνητῃ μαλακοτεντωτῇ;

Πῶς τώρα δὲν ἀκούγεται;... ποῦ βρίσκεσαι, τί κάνεις,
κι' ἀφίνεις νὰ γλωσσολογοῦν ἐκεῖνος ὁ κύρ' Γιάνης;
κι' ὁ κύρ' Ἀλιέκος μοναχᾷ;... γιατί καὶ σὺ δὲν βγαίνεις
τῆς γλώσσας πρωτομάστορης σὰν κι' ἄλλοτε, νὰ γένης;

Κάθε μιστὸ γανόνεται
μὲ γλωσσικὴ σοφία,
καὶ χρυσостεφνώνεται
Γιάνης καὶ συντροφία.

Ὁ Μιστριώτης λυγιστὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνει
καὶ δὲς του' στὴν Ἀνάκρισι νυχθημερὸν πηγαίνει,
κι' ἀπὸ τὸν Ἄννα τὸν κριτὴ τραβᾷ στὸν Καίσαρα
καὶ κόβει ράβει τὰ καὶ τὰ μὲ μία σακκοράφα.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενήνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

Καὶ τώρα τὸν κατηγορεῖ καὶ Βουλευτῶν παρέα
πῶς ἔχει καὶ τὴν γλῶσσα του καὶ τὴν οὐρὰ μακράν.
Καὶ σάλος γίνεται Βουλῆς,
τὸν παραιτοῦν Εἰσαγγελεῖς,
τὸν ἀνακρίνουν Βάσι.

Κι' ὁ γλωσσοφύλαξ κατ' αὐτὰς
μὲ Γραμματεῖς κι' Ἀνακριτὰς
μικτύρια τραβάει,
καὶ βᾷ βᾷ βᾷ.

Ἐξαφνα Φῆμη πανταχοῦ διασπλίζει τώρα
πῶς τὸν ἐδολοφόνησε μὲ μαλλιαρὴ καμὸρα,
ἐκεῖνος ὅμως ζωντανὸς στὸ σπῆτι του γυρίζει,
καὶ κόσμος τὴν ἀνάστασιν φειδῶς πανηγυρίζει,
καὶ τὸ καπέλο τὸ ψηλὸ πετάει στὸν ἀέρα
καὶ γίνεται τῶν μαλλιαρῶν ἀδικοκοπή φοβέρα.

Ἀπόλαυσις τὸ γλωσσικὸ κι' ἀληθινὴ μαγεία,
μικροὶ μεγάλοι λίσσαζαν μὲ τὴν γλωσσολογίαν.
Κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ γλωσσοδιφεῖ,
κι' ὅλοι περὶ κινδύνου
φωνάζουν ἐθνικοῦ.

Κι' ὁ Μπάουτσερ τηλεγραφεῖ
στὸν Χρόνο τοῦ Λονδίνου
περὶ τοῦ γλωσσικοῦ.

Γὰρ τὴν Μαλλιαροσύνην
δὲν ἔχει τέτοιο γίνεαι
μεγάλου ξαφνικοῦ.

Κι' οἱ ξένοι τὴν ἀκόμῃ
θέλουν κι' αὐτοὶ μὲ γνώμην
νὰ ποῦν στὸ γλωσσικόν.

Κι' ὁ πέμπτος ὁ Γρηγόριος κι' ὁ Κοραῖς κι' ὁ Ρήγας
ὕμνουν τὸν γλωσσοπόλεμο' στὴν πλάσι τὴν κλεφτροῦ,
κι' αὐτὸς τῆς ἀνορθώσεως καὶ τῆς πυγμῆς ὁ γίγας
ἀφίνει τὴν ἀνόρθωσιν' στὰ κράνα τοῦ λουτροῦ.

Σὲ βλέπω μὲ πυκνὸ μαλλί,
πολύγλωσση πατριδα,
καὶ σὲ κουρεύουνε πολλοὶ
μὲ γαϊδουροφαλλίδα.

Σὲ βλέπει κι' ὁ Σεφέρης Πισσῆς νὰ γλωσσοκουρεύῃσαι,
καὶ φιθυρίζει γελαστός; δὲν πᾶς νὰ μοῦ κουρεύῃσαι;
Μὰ τώρα χαίρετᾷ κι' ἐμὲ, τὸν γλωσσικὸ κηφῆνα,
καὶ καθ' ἑξῶτικό ποῦλιν, ποῦ σβᾷει στὴν Ἀθήνα,
ζαναφωνάζει στοὺς Ρωμηούς; γλωσσάσπιδες κτυπάτε,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ξαναρωτοῦν; ἀπὸ μισαλὰ πῶς πάτε;

Καὶ καμπόσαις προικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡ καμπὴ Πανακοῦλη μὲ τὴν γλαυκῶν γοφίδα
συνεπλήρωσεν αἰσίως μίαν δεκαετηρίδα,
κι' ἔκαμ' στὸν Παρνασσὸν ἐορτὴν ὠραιοτάτην,
μουσικὴν μελωδικὴν, ὄντως πνευματικοτάτην.